

Skatteutskottets betänkande

1982/83:41

om reglerna för extra avdrag, m. m.

Motioner

I detta betänkande behandlar utskottet sex motioner med yrkanden om extra avdrag vid sjukdom m. m.

1982/83:163 av Rune Torwald (c) och Ingvar Karlsson i Bengtsfors (c)

I motionen yrkas

1. att riksdagen beslutar att upphäva samtaxeringsregeln för äkta makar när det gäller rätten till extra avdrag.
2. att skatteutskottet utarbetar erforderlig lagtext.

1982/83:191 av Karin Nordlander m. fl. (vpk)

I motionen yrkas att riksdagen som sin mening uttalar att existensminimum bör fastställas efter de normer och på det sätt som anges i motionen.

1982/83:365 av Ulf Adelsohn m. fl. (m) yrkande 2

Med hänvisning till motion 384 yrkar motionärerna

2. att riksdagen hos regeringen begär skyndsam översyn av existensminireglerna i syfte att undvika att hemarbetande småbarnsföräldrar, förvärvsarbetande föräldrar med barntillsynskostnader eller familjer med eget hem missgynnas.

1982/83:542 av Per Petersson m. fl. (m)

I motionen yrkas att riksdagen hos regeringen begär förslag om att avdrag för ökade levnadskostnader vid diabetes mellitus (sockersjuka) får göras av alla oberoende av inkomst.

1982/83:1604 av Margit Sandéhn (s) och Maj-Lis Landberg (s)

I motionen yrkas – med hänvisning till motion 1603 – att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts beträffande skatteavdrag för att de psoriasissjukas kostnader i samband med sjukdomen minskas.

1982/83:1718 av tredje vice talmannen Karl Erik Eriksson (fp) och Elver Jonsson (fp)

I motionen yrkas att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna att frågan om skattereduktion för diabeteskost samt tarm- och magsjukas merkostnad bör bli föremål för utredning.

Gällande bestämmelser m. m.

Extra avdrag

Om en persons skatteförmåga varit väsentligen nedsatt kan den taxerade inkomsten minskas med ett s. k. extra avdrag. Förutsättningen är att skatteförmågan varit väsentligen nedsatt till följd av t. ex. långvarig sjukdom, olyckshändelse, ålderdom eller underhållsskyldighet. Avdraget skall bestämmas efter omständigheterna i det enskilda fallet och får inte överstiga 10 000 kr. (50 § 2 mom. andra stycket kommunalskattelagen 1928:370 – KL).

Avdrag för väsentligen nedsatt skatteförmåga kan under vissa förutsättningar även medges om den skattskyldiges inkomst, efter avdrag för skatt, understigit vad han kan anses ha behövt till underhåll för sig och sin familj (existensminimum). En redogörelse för dessa regler lämnas inom en särskild rubrik nedan.

Riksskatteverket (RSV) utfärdade år 1976 särskilda anvisningar rörande det extra avdraget för väsentligen nedsatt skatteförmåga på grund av sjukdom m. m. (RSV Dt 1976:7) att tillämpas fr. o. m. 1976 års taxering. Dessa anvisningar har därefter omarbetats i form av föreskrifter och innebär i sin senaste lydelse (RSV Dt 1982:15) i korthet följande.

Skatteförmågan skall enligt lagtexten vara väsentligen nedsatt. Detta innebär att avdrag bör medges endast om den skattskyldige haft stora merkostnader för sjukdom m. m. som medfört att den ekonomiska situationen, dvs. skatteförmågan, avsevärt avvikit från vad som annars skulle ha varit förhållandet. Avdrag kan därför inte medges endast för att inkomsten varit låg.

Att skatteförmågan skall bestämmas med utgångspunkt i den skattskyldiges ekonomiska förhållanden innebär bl. a. att hänsyn skall tas till både inkomst och förmögenhet, såväl skattepliktig som inte skattepliktig. För makar och andra sambeskattade personer sker bedömningen med hänsyn till deras gemensamma inkomst och förmögenhet. Avdraget skall beräknas på makarnas sammanlagda sjukdomskostnader och tillgodoföras den make som har den högsta inkomsten.

Hänsyn skall vidare tas till om en persons nödvändiga kostnader för livsuppehållet m. m. på grund av nedsatta fysiska eller psykiska funktioner betydligt överstiger vad som annars är normalt. Det kan till exempel vara fråga om merutgifter på grund av att hjälp måste anlitas för den dagliga livsföringen, exempelvis för skötsel av hemmet under en längre tid eller att det finns behov av särskild tillsyn. Stora utgifter kan också föranledas av kostnader för speciell föda, medicinering, salvor, omläggning av bandage, särskild bostadsutrustning eller extra slitage av kläder, resor m. m.

Den personkrets som omfattas av föreskrifterna är företrädesvis handikappade och personer med kroniska sjukdomar. Någon schablon för merutgifternas storlek anges inte i föreskrifterna, utgifterna varierar såväl

mellan som inom olika sjukdomsgrupper. Avdragsrätten blir alltså beroende av en bedömning i varje enskilt fall.

Vid bedömningen av avdragsrätten bör beaktas samtliga utgifter som den skattskyldige haft på grund av sjukdom. Utgifter för läkemedel, hjälpmedel, resor, kostnader för ledarhund etc. medräknas endast till den del de inte ersätts av försäkringskassa eller på annat sätt, dvs. endast nettokostnaden får beaktas.

Avdrag bör endast medges om utgifterna överstiger vad som kan betraktas om normala utgifter för läkarvård, medicin o. d. Utgifter som understiger 300 kr. per år bör därför inte beaktas i detta sammanhang.

Som merutgift får även medräknas utgifter för sjukdomskostnader för omyndiga hemmavarande barn. Sådana utgifter för myndigt hemmavarande barn får beaktas i den mån barnet inte uppbär folkpension eller liknande ersättning.

För merutgifter på grund av specialkost tar anvisningarna upp schablonbelopp som uppgår till 2 700 kr. för diabetiker och som i övrigt varierar mellan 600 och 5 400 kr. beroende på vilken typ av kost den skattskyldige behöver. Schablonbeloppen gäller inte om handikappersättning eller annan skattefri ersättning utgått för att täcka merutgifterna.

Det extra avdraget bör normalt kunna beräknas med ledning av följande tabell:

Ensamstående skattskyldig

Om den taxerade inkomsten efter ev justering uppgår till	Extra avdrag medges normalt med belopp motsvarande
högst 35 000 kr	2 ggr beräknade merutgifter
mer än 35 000 kr men högst 45 000 kr	beräknade merutgifter
mer än 45 000 kr men högst 50 000 kr	hälften av beräknade merutgifter
över 50 000 kr	hälften av den del av beräknade merutgifter som överstiger 1/20 av inkomsten

Gift skattskyldig

Om makarnas sammanlagda taxerade inkomster efter ev justering uppgår till	Extra avdrag medges normalt med belopp motsvarande
högst 60 000 kr	2 ggr beräknade merutgifter
mer än 60 000 kr men högst 70 000 kr	beräknade merutgifter
mer än 70 000 kr men högst 80 000 kr	hälften av beräknade merutgifter
över 80 000 kr	hälften av den del av beräknade merutgifter som överstiger 1/20 av inkomsten

Som gifta räknas också sammanboende, som tidigare varit gifta med varandra, samt sammanboende, som har eller har haft gemensamma barn.

Om den skattskyldige haft hemmavarande barn under 16 år bör ovan angivna inkomstgränser i resp. tabell ökas med 6 000 kr. för varje sådant barn. När avdrag medges för merutgifter som överstiger 1/20 av inkomsten får avdraget beräknas efter inkomsten minskad med 6 000 kr. för varje barn.

Förmögenhet bör enligt de nu aktuella föreskrifterna beaktas i överensstämmelse med vad som sägs i RSV:s föreskrifter om avdrag för nedsatt skatteförmåga för folkpensionärer (RSV Dt 1982:14) vilket innebär att avdraget trappas ned om förmögenheten uppgår till 90 000 kr. eller mer för att helt försvinna om den överstiger 150 000 kr. För den som är gift beräknas förmögenheten till hälften av makarnas gemensamma förmögenhet. Värdet av egen bostadsfastighet tas upp till en tiondel av taxeringsvärdet sedan detta minskats med låneskulder i bostadsfastigheten.

För folkpensionärer gäller särskilda regler.

Frågor om avdrag vid inkomsttaxeringen för kostnader till följd av diabetes och andra sjukdomar har vid upprepade tillfällen prövats av skatteutskottet. Utskottet har därvid motsatt sig att möjligheterna till avdrag för kostnader av detta slag utvidgas. Som skäl har utskottet åberopat (jfr bl. a. SkU 1979/80:41) att en förbättring för dem som drabbas av kostnader för sjukdom och handikapp enligt utskottets mening bättre och enklare tillgodoses genom åtgärder på det sociala området än med en svårbedömbart avdragsrätt vid beskattningen. Utskottet har också hänvisat till att RSV:s anvisningar fortlöpande ses över med hänsyn till penningvärdeutvecklingen och erfarenheterna från den praktiska tillämpningen.

Vad särskilt angår frågan om en individuell behandling av makar med förmögenhet har utskottet menat att en individuell förmögenhetsprövning skulle kunna leda till en avsevärt förmånligare behandling i fråga om extra avdrag inte bara i förhållande till gällande regler utan också jämfört med ensamstående pensionärer. Utskottet har också pekat på att konsekvenserna av ett förmögenhetsinnehav bör bedömas med hänsyn till att bostadsfastighet i detta sammanhang i princip tas upp till endast 10 % av taxeringsvärdet.

I sitt betänkande SkU 1981/82:35 vidhöll utskottet sin tidigare uppfattning och underströk att riksskatteverket fortlöpande räknat upp schablonerna för det extra avdraget.

Existensminimum

Bestämmelserna finns bl. a. i 50 § 2 mom. tredje stycket KL med anvisningar och kompletteras genom föreskrifter av riksskatteverket (RSV Du 1980:26 och 1982:17). Principerna för de nuvarande reglerna fastställdes 1976 (prop. 1975/76:91, SkU 1975/76:32). De nyheter som då genomfördes

innebar ett större hänsynstagande till sociala synpunkter genom att normalbeloppen närmare anpassades till socialhjälpshjälpnormerna och index-reglerna.

Existensminimum bestäms med ledning av normalbelopp. Normalbeloppen är för ensamstående person 15 300 kr. för sammanlevande makar och jämställda 26 600 kr. och för varje barn 6 500 kr. multiplicerade med det tal som anger förhållandet mellan det allmänna prisläget i oktober månad året före inkomståret och prisläget i oktober 1980. Förändringarna i det allmänna prisläget skall beräknas på grundval av konsumentprisindex. Normalbeloppen avrundas uppåt till helt hundratal kronor.

Normalbeloppen omfattar alla vanliga levnadskostnader utom bostadskostnad. Bostadskostnaden beräknas särskilt och läggs till normalbeloppen när existensminimum räknas fram. Normalbeloppen är fastlagda i lagen men uträknas varje år av riksskatteverket. För 1983 gäller för ensamstående 18 300 kr./år, för sammanlevande makar och jämställda 31 900 kr./år. För den som försörjer hemmavarande barn tillkommer 7 800 kr./år och barn.

Reglerna, som tillämpas i fråga om skatteavdrag, inkomsttaxering och indrivning, innebär bl. a. att den som inte haft högre inkomst än det för honom beräknade existensminimibeloppet medges extra avdrag med så stort belopp att någon skatt inte uppkommer.

Om inkomsten är högre än existensminimum men inte så stor att den efter skatt uppgår till existensminimum, avpassas det extra avdraget så, att inkomsten efter skatt uppgår till existensminimum. För att undvika alltför stora marginaleffekter vid stigande inkomst kan den lokala skattemyndigheten förordna att skatteavdrag skall göras högst med belopp som motsvarar en viss kvotdel (normalt högst 70/75 %) av inkomstökningen. Användningen av regeln kommer att ge upphov till kvarstående skatt, varför den bör användas med försiktighet.

En förutsättning för existensminimum är att den nedsatta skatteförmågan beror på nedsatt arbetsförmåga, långvarig oförmåga till arbete, stor försörjningsbörda eller annan därmed jämförbar omständighet. Stor försörjningsbörda anses normalt föreligga om en skattskyldig har att försörja tre eller flera barn. I fråga om ensamstående räcker det i allmänhet med två eller – i vissa fall – ett barn. Beslut om existensminimum bör inte meddelas om den skattskyldige medvetet begränsar sin arbetsinsats. Detta kan enligt RSV exempelvis vara fallet om bara en av makarna i en familj förvärvsarbetar utan att det finns något hinder för den andra maken att också förvärvsarbeta. Hinder kan vara t. ex. att det finns minderåriga barn som behöver tillsyn och barnpassning inte kan ordnas eller att det inte går att få lämpligt förvärvsarbete.

Avvikelse från normalbeloppen kan ske både nedåt och uppåt. Avser normalbeloppet flera personer än den skattskyldige (familj) beaktas frågan om sänkning eller höjning med hänsyn till familjens levnadsförhållanden. Familjens totala inkomst bör beaktas. Har hemmavarande barn inkomst

reduceras normalbeloppet med skäligt belopp. Tillägg till normalbeloppen får göras om den skattskyldige har högre levnadskostnader än normalt, t. ex. till följd av sjukdom hos den skattskyldige, hans make eller hemmavarande barn. Utgift för nödvändig barntillsyn kan läggas till om den skattskyldige befinner sig i en ekonomiskt svår situation.

Vid beräkning av existensminimum skall som redan nämnts den faktiska bostadskostnaden läggas till normalbeloppet. Om bostaden består av egen bostadsfastighet (eget hem) får hänsyn tas till ränteutgifter och nödvändiga driftkostnader. Hänsyn skall tas till om kostnaden är oskäligt hög i förhållande till kostnadsläget på orten för en jämförbar bostad eller om bostadsstandarden är väsentligt högre än vad som kan anses svara mot den skattskyldiges och familjens behov. Bostadsstandarden skall i regel anses väsentligt överstiga hushållets behov om ett hushåll disponerar större utrymme än 3 rum och kök med tillägg av ett rum för varje person som tillkommer utöver en.

Existensminimum skall i princip inte medges för den som har en ej oväsentlig förmögenhet. I fråga om fastigheter skall man dock bortse från "mindre bostadsfastighet av enklaste beskaffenhet". Enligt RSV torde detta uttalande i förarbetena gälla egnahemsfastigheter om 2–3 rum och kök och med enklast möjliga beskaffenhet. I dagens läge bör motsvarande enligt RSV normalt gälla för små och omoderna permanentbostäder som vid 1981 års allmänna fastighetstaxering åsatts högst 10 standardpoäng. Undantagsvis kan existensminimum medges även om en fastighet inte är fullt så enkel, nämligen vid mycket ömmande omständigheter och där möjlighet till en alternativ boendeform saknas eller skulle ställa sig avsevärt dyrare. Hänsyn till fastighetsinnehav skall tas oavsett om fastigheterna är belånade eller ej.

Om den skattskyldige inte ansökt om extra avdrag på grund av existensminimum i sin självdeklaration och den lokala skattemyndigheten inte har meddelat beslut om existensminimum för inkomståret, kan – enligt RSV – taxeringsnämnden normalt betrakta detta som ett uttryck för att behov av sådant avdrag inte föreligger.

Utskottet

I de aktuella motionerna behandlas bl. a. olika frågor om extra avdrag för kostnader för sjukdom och handikapp. Rune Torwald (c) och Ingvar Karlsson (c) yrkar i motion 163 att reglerna ändras så att frågan om rätt till extra avdrag för den som är gift kan bedömas utan hänsyn till den andre makens inkomst och förmögenhet. Motion 1718 av tredje vice talmannen Karl Erik Eriksson (fp) och Elver Jonsson (fp) syftar till att reglerna utformas så att avdrag i fortsättningen medges i form av skattereduktion i stället för avdrag från den taxerade inkomsten. Motionärerna anser att skattereduktion bör kunna medges vid högre inkomster än f. n. I motion 542 begär Per

Persson m.fl. (m) att avdrag för merkostnader på grund av diabetes skall få göras av alla, oberoende av inkomst. Yrkandet i motion 1604 av Margit Sandéhn (s) och Maj-Lis Landberg (s) går ut på att den som lider av psoriasis skall få göra avdrag för sina faktiska kostnader för sjukdomen.

Utskottet har vid sin återkommande behandling av motsvarande frågor framhållit att de schabloner och inkomstgränser som tillämpas för det extra avdraget fortlöpande har räknats upp av RSV. Reglerna innebär sammanfattningsvis att den som har låga inkomster och icke oväsentliga kostnader för sjukdom m. m. får extra avdrag med ett belopp som motsvarar de dubbla kostnaderna för sjukdomen och att avdraget trappas av vid stigande inkomster enligt en särskild tabell. Denna har återgetts i den inledningsvis lämnade redogörelsen. Enligt utskottets uppfattning bör avdrag liksom hittills kunna medges även för kostnader för sjukdom som drabbat en familjemedlem, men avdragsmöjligheterna bör i princip begränsas till sådana fall där skatteförmågan blivit väsentligen nedsatt. Samtidigt vill utskottet framhålla att det givetvis kan vara svårt att i det enskilda fallet specificera samtliga utgifter som har samband med sjukdomen. Enligt utskottets uppfattning ger emellertid anvisningarna vägledning även för sådana fall, och den som drabbats kan i många fall dessutom få hjälp med avdragsfrågorna av olika organisationer.

Utskottet, som utgår från att RSV även i fortsättningen kommer att uppmärksammat följa utvecklingen på detta område och såvitt möjligt vidta kompletteringar av anvisningarna, vidhåller sin tidigare uppfattning i denna fråga. Med det anförda avstyrker utskottet motionerna 163, 542, 1604 och 1718.

Reglerna om existensminimum tas upp i motionerna 191 av Karin Nordlander m. fl. (vpk) och 365 av Ulf Adelsohn m. fl. (m).

I den förstnämnda motionen anför motionärerna att normerna för existensminimum inte är tillräckliga för att olika hushållstyper skall kunna leva på en rimlig standard. Enligt deras mening bör socialstyrelsen få i uppdrag att fastställa en skälig minimistandard som också bör kunna tillämpas i fråga om existensminimum.

I motion 365 av Ulf Adelsohn m. fl. (m) begärs – med hänvisning till vad som anförs i motion 384 – en skyndsam översyn av reglerna i syfte att undvika att familjer med barn och familjer med eget hem missgynnas i vissa situationer. Motionärerna anför att bestämmelserna normalt inte kan tillämpas på familjer som bor i småhus, eftersom den bostadsstandard som enligt reglerna kan godtas är alltför låg. Vidare anser de att reglerna bör kunna tillämpas i fråga om en förälder som själv vårdar familjens barn och att nödvändiga barn tillsynskostnader också bör kunna beaktas.

Av den inledningsvis lämnade redogörelsen framgår att reglerna fått en viss anknytning till socialhjälpnormerna och att de belopp som har lagts fast i lagstiftningen indexreglerats. Utskottet vill inte bestrida att dessa normer kan vara otillräckliga. Samtidigt bör framhållas att det föreligger stora

svårigheter att genom ändringar i reglerna åstadkomma verkliga förbättringar för de ifrågavarande utsatta grupperna.

Olika tillämpningsfrågor om existensminimireglerna behandlas utförligt i RSV:s anvisningar i ämnet (RSV Du 1980:26). Av dessa anvisningar framgår bl.a. att existensminimum kan beviljas om stor försörjningsbörda föreligger, vilket normalt får anses vara fallet om den skattskyldige har att försörja tre eller flera barn eller – i fråga om ensamstående skattskyldig – två barn som inte kan lämna effektiv hjälp i hemmet. Vidare framgår att avvikelser från normalbeloppen kan ske både uppåt och nedåt med hänsyn till den skattskyldiges levnadsförhållanden, men att kostnader för barntillsyn normalt inte beaktas särskilt enligt reglerna för existensminimum.

Om bostadsstandarden är väsentligt högre än som motsvarar familjens behov är detta inte ett skäl för att inte medge existensminimum, men tillägget reduceras då i regel med ledning av en särskild mall. Den som bor i egen villafastighet kan dock – eftersom existensminimireglerna i princip inte gäller för den som har en ej oväsentlig förmögenhet – i allmänhet inte medges existensminimum.

Utskottet vill inte bestrida att vissa gränsdragningsproblem kan uppkomma vid tillämpningen av reglerna om existensminimum. Enligt utskottets uppfattning är dessa problem emellertid inte av sådan art att de fordrar ett omedelbart ställningstagande från riksdagens sida. Enligt vad utskottet erfarit kommer familjeekonomiska kommittén (S 1979:06) att ta upp vissa frågor på detta område i sitt slutbetänkande, som kommer att läggas fram inom kort. Vidare har RSV nyligen i ett yttrande till regeringen förordat en allsidig utredning av reglerna. Med hänvisning till att frågorna således uppmärksammas utan särskild framställan från riksdagens sida avstyrker utskottet motionerna 191 och 365.

Utskottet hemställer

1. att riksdagen avslår motionerna 1982/83:163, 542, 1604 och 1718,
2. att riksdagen avslår motion 1982/83:191,
3. att riksdagen avslår motion 1982/83:365 yrkande 2.

Stockholm den 19 april 1983

På skatteutskottets vägnar

ERIK WÄRNBERG

Närvarande: Erik Wärnberg (s), Knut Wachtmeister (m), Stig Josefson (c), förste vice talmannen Ingegerd Troedsson (m), Olle Westberg (s), Hagar Normark (s), Bo Lundgren (m), Bo Forslund (s), Anita Johansson (s), Anna Lindh (s), Ewy Möller (m), Bruno Poromaa (s), Erkki Tammenoksa (s), Ella Jonsson (c)* och Kjell Johansson (fp).

* Ej närvarande vid justeringen.

Reservationer

1. Kjell Johansson (fp) har

dels anfört följande:

Som framhålls i motion 1982/83:1718 leder vissa sjukdomstyper till behov av särskilt kostnadskrävande kost. Det gäller bl. a. diabetes och vissa mag- och tarmsjukdomar. Sedan några år finns möjlighet för personer med dessa sjukdomar att yrka extra avdrag för väsentligt nedsatt skatteförmåga på grund av sjukdom. Avdrag beviljas av skattemyndigheterna enligt vissa schabloner angivna i av riksskatteverket utfärdade anvisningar.

Vid bestämmande av avdragets storlek bör hänsyn tas dels till den skattskyldiges ekonomiska situation, dels till sjukdomens art och omfattning. Nuvarande anvisningar ger inte möjlighet för heltidsarbetande med normala förvärvsinkomster att tillgodogöra sig det extra avdraget. Reglerna för extra avdrag bör därför ses över. Vid denna översyn bör också prövas möjligheten att i stället för det extra avdraget införa en skattereduktion för skattskyldiga med sjukdomar som kräver speciell kost. Vad här har anförts bör ges regeringen till känna.

dels ansett att riksdagen under mom. 1 bort hemställa

- a) att riksdagen med anledning av motion 1982/83:1718 ger regeringen till känna vad som anförts i reservationen,
- c) att riksdagen avslår motionerna 1982/83:163, 542 och 1604.

2. Knut Wachtmeister, förste vice talmannen Ingegerd Troedsson, Bo Lundgren och Ewy Möller (alla m) anser

dels att den del av utskottets yttrande på s. 8 som börjar med "Om bostadsstandarden" och slutar med "191 och 365" bort ha följande lydelse:

Vid tillämpningen av existensminimireglerna förvägras familjer, som bor i eget småhus, mestadels existensminimum, även om de med full skatt inte når upp till denna nivå. Endast om huset är av allra enklaste beskaffenhet, dvs. åsatts högst 10 standardpoäng vid 1981 års allmänna fastighetstaxering, medges existensminimivdrag. Detta innebär att flerbarnsfamiljer, som

oftare än andra hushåll bor i småhus, normalt utestängs från rätten till existensminimum även om småhusen är mycket högt belånade och av normal kvalitet.

Fråga har vidare uppkommit om en flerbarnsfamilj med hemarbetande förälder har rätt till existensminimivdrag, om föräldern "frivilligt" avstår från förvärvsarbete. Värdet av vården av t. ex. tre småbarn under arbetstid är ca 150 000 kr. enligt de genomsnittliga daghems kostnaderna för år 1982. Förhållandevis få förvärvsarbeten har lika högt värde även om socialavgifterna läggs ihop med lönen. Enligt utskottets mening måste det av existensminimireglerna klart framgå att vård av egna småbarn bör jämföras med förvärvsarbete.

Slutligen har fråga också uppkommit om barntillsynskostnader får beaktas vid tillämpningen av existensminimireglerna. Kostnader för inkomsternas förvärvande synes få beaktas om de är avdragsgilla vid beskattningen. Barntillsynskostnader är enligt gällande lagstiftning inte avdragsgilla, bortsett från ett schablonavdrag på 2 000 kr. Detta innebär att om hemarbetande make i en flerbarnsfamilj, som medgivits skattenedsättning enligt existensminimireglerna, tar förvärvsarbete, kan resultatet genom bortfallande bostadsbidrag och barntillsynskostnader efter skatt t. o. m. bli ännu sämre än tidigare.

Utskottet ansluter sig därför till kravet i motion 365 att existensminimireglerna skyndsamt bör ändras så att det klart framgår att de också får tillämpas dels vid boende i eget hem av normal kvalitet, dels om en förälder själv vårdar familjens barn. Det bör också framgå att nödvändiga barntillsynskostnader skall beaktas. Detta bör ges regeringen till känna.

Beträffande de i motin 191 omnämnda utsatta grupperna bör man enligt utskottets uppfattning i första hand söka andra vägar för att förbättra situationen i dessa fall.

Med det anförda avstyrker utskottet motion 191.

dels att utskottet under mom. 3 bort hemställa

3. att riksdagen med bifall till motion 1982/83:365 yrkande 2 ger regeringen till känna vad utskottet anför.